

TEK HECE

Çöl gibiydi benim yüreğim. Geceleri, gözlerimdeki dalgınlık ansızın kuma karışır; kâh kovalamaca oynarlar kâh karanlığa bata çıka soğuturlardı ellerimi. Gündüzleri, karanlığa alışmış bir baykuş gibi dinginleşir, tepelerden yol yaparlardı gideceğim yöne. Ne onlar bilirdi gideceğim yolu ne de ben adım atardım gitmek için. Ah! Yüreğim... Geç anladım, adım atmanın bir son olduğunu. Oysa ben sonu olmayan başlangıçlarda bulmuştum aşkı. Bulduğum aşk zamandan yoksundu. Bulduğum aşk senden lekeler taşıyordu belki ama her daim suskundu. O sustu ben dinledim. Beni suskunluğunda bulmuştu aşk. Ben bile bilemezken beni o beni aramıştı her gittiği köşede.

Ey aşk, şehirler dolaştın, şehirler gördün. Her gittiğin yer ölülerden ibaret mezarlıktı. Çünkü kimse aşk nedir bilmiyordu. Ey aşk, suskundun, estin rüzgârla hafif bir ses oldun çölüme. Sesin ölü bedenime yaşam getirdi, çölde açmayan çiçek yüreğimde peyda oldu dikenleriyle. Battı içime, kana buladı ama ben yine de “aşk” diye bağırdım. Ey aşk, sen hâlâ suskun, sen hâlâ idama mahkûm olan melun...

Ey aşk, seni yıllarca kitaplarda aradım. Her kapağı seni bulurum ümidiyle tekrar tekrar kokladım ben. Ben seni kelimelere sığdıramazken başkaları kelimelere sığdırır sandım. Ben incinirsin diye gözlerine dalamadım senin meğerse başkaları gözlerini çizmekteymiş kelimelere, anlayamadım. Yanıldım ben ey aşk, dağıldım.

Oysa sen mekânda sınır tanımazdın. Kuşlar neredeyse oradaydın. Gökte güneş nereye bakmaktaysa orada seyrederdin batan gemileri. Sen yanlış yerlerde arıyordun maşukunu bense yanlış yerde aranıyordum.

Ey aşk, sen sonsuz bir nefestin bense tek bir hece. Çağırmalıydım seni yanıma. Yüreğimin yolunu açmalıydım boşluğuna. Fakat ben “aşk” diye bağırarak yerine “gel” diye sustum. “Gel” dedim sana; gel ki anla hâlimden, gel ki dinle rüzgârının estiği yüreğimde kopmakta olan fırtınayı, gör beni kandıran dikenleri, kana bulan kanımla. Gel aşk! Bul beni.

-Bugün de çöle yağmur yağdı. “Yağmaz!” deme. Yağdıran bir aşk, üşüten bir rüzgâr bulunur gönülde.-

Ey aşk, gel artık. Yetmez mi içime akıttığım gözyaşları? Yetmedi mi esmen? Sona yaklaştı adımlarım kavuşalım artık. Hiç bırakmamak şartı ile sar beni. Çırpınsam eteklerinde, sarılsam... Yıksan duvarlarımı ve durdursan zamanımı. Ey aşk, her şeyden bağımsız sana bağımlıyım ben.

Şimdi de kar yağıyor çöle. İmkânsız şeyler olmaya başlıyorsa geliyorsundur. Ey aşk, adım seslerin sarsıyor çölümü. Getirdiğin aydınlık sildi karanlığımı. Rüzgâr kokunu taşıyor soluğuma ve gidiyorum sonuma. Güneş bedenini seriyor yanıma. Sen beden değilsin. Sen “ben” sin. Uzaklarda aradığım çöl, içimi kanatan dikensin.

Vaveyladan tek hecelik feryat: aşk...